

Sygn. akt I Ns 200/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Tomasz Kalsztein

Protokolant : Kamil Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z wniosku P. K. i T. K.

z udziałem (...) Spółki Akcyjnej w L.

ustanowienie służebności przesyłu

postanawia

1. oddalić wniosek;

2. zasądzić solidarnie od wnioskodawców P. K. i T. K. na rzecz uczestnika postępowania (...) Spółki Akcyjnej w L. kwotę 257,00 zł (dwieście pięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt I Ns 200/16

UZASADNIENIE

W dniu 5 lutego 2016 r. wnioskodawcy P. K. oraz T. K., reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym, wnieśli o ustanowienie na prawie własności nieruchomości, obejmującej działkę gruntu nr (...), położoną w L. przy ul. (...), gmina Ł., powiat m. (...), województwo (...), dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, XVI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...) na rzecz T. i P. małżonków K., zamieszkałych w Ł. przy ul. (...), odpłatnej służebności przesyłu w wysokości 69 000 zł polegającej na prowadzeniu przez przedmiotową nieruchomość odcinka naziemnej linii wysokiego napięcia oraz dostępie uczestnika (...) S.A. w L. do urządzeń przesyłowych w celu przeprowadzenia inspekcji ich stanu, usunięcia wszelkich usterek i awarii, a także konserwacji i remontów, w tym wymiany urządzeń na wolne od wad, a także o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa radcy prawnego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wniosku wskazano, iż na nieruchomości będącej własnością wnioskodawców, obejmującej m.in. działkę gruntu nr (...), zlokalizowany jest słup energetyczny, a także przez wskazaną działkę przebiega linia wysokiego napięcia służąca do przesyłania energii elektrycznej. Słup utrudnia od lat codzienną egzystencję wnioskodawców, zaś naprawy sieci powodują, że jej gestor bez podstawy prawnej korzysta z nich naruszając swobodne i nieskrępowane korzystanie z uprawnień właścicielskich.

/wniosek k. 2 – 6/

Odpis wniosku został doręczony uczestnikowi dnia 26 lutego 2016 r.

/potwierdzenie odbioru z dn. 26.02.2016 r. k. 25/

W odpowiedzi na wniosek z dnia 17 marca 2016 r. uczestnik (...) S.A. Oddział Ł. – Miasto, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o oddalenie wniosku w całości oraz zasądzenie od wnioskodawców na rzecz uczestnika kosztów postępowania według norm przepisanych.

Uczestnik podniósł zarzut zasiedzenia służebności odpowiadającej treścią służebności przesyłu urządzeń energetycznych, tj. dwutorowej linii napowietrznej 110 kV relacji EC4-Chojny i Janów – Kalinko oraz słupa transformatorowego nr 6, posadowionych na nieruchomości wnioskodawców. W ocenie uczestnika linia średniego napięcia wraz z towarzyszącą jej infrastrukturą zostały wybudowane i oddane do eksploatacji w 1954 r. Linia została zmodernizowana w 1975 r., jednakże jej przebieg nie uległ zmianie. Linia jest od 1954 r. w sposób ciągły i stały użytkowana przez uczestnika. Działanie na podstawie obowiązujących w dacie rozpoczęcia użytkowania przepisów powoduje, iż poprzednicy prawni uczestnika posiadali służebność w dobrej wierze. Dodatkowo uczestnik zakwestionował wysokość roszczenia i sposób jego wyliczenia, wskazany przez wnioskodawców.

/odpowiedź na wniosek z dn. 17.03.2016 r. k. 37 – 42/

Na rozprawie w dniu 17 sierpnia 2016 r. pełnomocnik wnioskodawcy zakwestionował następstwo prawne uczestnika. Pełnomocnik uczestnika wskazał, iż zasiedzenie nastąpiło najpóźniej w 1984 r.

/protokół rozprawy z dn. 17.08.2016 r. k. 106 – 109, nagranie na płycie CD k. 110

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

P. K. i T. K. są właścicielami nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...), obejmującej działkę nr (...), dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział I Cywilny, prowadzi księgę wieczystą nr (...).

/wypis z rejestru gruntów k. 11, odpis zwykły księgi wieczystej nr (...) k. 12 – 15/

Przez stanowiącą własność wnioskodawców działkę nr (...) przechodzi dwutorowa linia średniego napięcia 110kV, a także posadowiony jest na ich nieruchomości słup energetyczny nr 6.

/bezsporne, wyplot k. 64 – 65, dowód z zeznań świadka P. L., protokół rozprawy z dn. 17.08.2016 r. k. 106 – 109, nagranie na płycie CD k. 110/

Linia napowietrzna 110 kV została posadowiona w 1954 r. W dniu 9 listopada 1954 r. nastąpił odbiór linii. W latach 50 – tych nie było protokołów przekazania linii.

/protokół odbioru linii k. 57 – 58, dowód z zeznań świadka P. L., protokół rozprawy z dn. 17.08.2016 r. k. 106 – 109, nagranie na płycie CD k. 110/

Poprzednicy prawni uczestnika dokonywali przeglądów technicznych linii napowietrznej 110 kV położonych na nieruchomości wnioskodawców m.in. w 1965 r. i 1972 r.

/przeгляд techniczny k. 59, protokół k. 60/

W 1975 r., na podstawie sporządzonego w 1974 r. projektu technicznego, przeprowadzono remont kapitalny linii napowietrznej 110 kV Janów – Rypułtowiec przebiegającej przez działkę nr (...). Wymienione zostały przewody, izolatory i osprzęt. Słup nie był poruszony ani przesuwany. Od czasu posadowienia linii zmieniło się jej nazewnictwo. Poprzednia nazwa brzmiała Janów – Pabianice, obecnie jest to linia dwutorowa – Janów – Kalinko i EC4 – Chojny.

/projekt techniczny k. 61 – 63, dowód z zeznań świadka P. L., protokół rozprawy z dn. 17.08.2016 r. k. 106 – 109, nagranie na płycie CD k. 110/

Od czasu posadowienia linii w 1954 r. nie zmieniała ona swojego przebiegu.

/dowód z zeznań świadka P. L., protokół rozprawy z dn. 17.08.2016 r. k. 106 – 109, nagranie na płycie CD k. 110/

Linia 110 kV pracuje stale - jest wyłączana jedynie w czasie prac eksploatacyjnych i awarii, a także w razie konieczności wycinki drzew. Prace eksploatacyjne polegają na corocznym obchodzie linii i dokonywanej podczas niego wzrokowej ocenie pracownika, a także na przeprowadzaniu nie rzadziej niż raz na pięć lat przeglądu górnej części słupa, podczas którego elektromonter wchodzi na konstrukcję słupa i przeprowadza oględziny wszystkich elementów prądowych, co wymaga wyłączenia linii.

/dowód z zeznań świadka P. L., protokół rozprawy z dn. 17.08.2016 r. k. 106 – 109, nagranie na płycie CD k. 110/

Wnioskodawcy kupując nieruchomość w 1995 r. dowiadywali się o stan linii. T. K. nie widziała, aby od dwóch lat ktoś dojeżdżał do pobliskiej stacji transformatorów ani do jej posesji. Praca linii jest słyszalna.

/protokół rozprawy z dn. 17.08.2016 r. k. 106 – 109, nagranie na płycie CD k. 110/

Zakłady (...) z siedzibą w W., zostało wpisane w dniu 10 marca 1968 r. do rejestru przedsiębiorstw państwowych i z dniem tym nabyło osobowość prawną.

/zaświadczenie k. 66/

W dniu 1 stycznia 1989 r. utworzone zostało przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą Zakład (...) w Ł.. Przedsiębiorstwu przydzielono składniki mienia powstałego z podziału przedsiębiorstwa (...) w W..

/zarządzenie nr 13/ORG/89 Ministra Przemysłu z dn. 16.01.1989 r. k. 67 – 69/

Z dniem 12 lipca 1993 r. dokonano podziału przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakład (...) w Ł. w celu wniesienia przez Skarb Państwa zorganizowanej części mienia przedsiębiorstwa do spółki akcyjnej (...) S.A. w W. oraz przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakład (...) w Ł. w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa pod nazwą (...) Spółka Akcyjna w Ł.. Na (...) Spółka Akcyjna w Ł. przeszły obowiązki i uprawnienia przekształconego przedsiębiorstwa państwowego Zakład (...) w Ł. wynikające z decyzji administracyjnych (§ 4 zarządzenia) oraz wstąpiła ona we wszystkie prawa i obowiązki Zakładów (...) Łódź – Miasto w Ł. z wyłączeniem praw i obowiązków przejętych przez (...) S.A. w W..

/zarządzenie nr 181/Org/93 ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9.07.1993 r. k. 70 – 71/

Z dniem 12 lipca 1993 r. Zakład (...) został przekształcony w (...) Spółkę Akcyjną Skarbu Państwa pod nazwą (...) Spółka Akcyjna.

/akt notarialny rep. A nr (...) k. 72 – 84/

Na mocy zawartej pomiędzy (...) S.A. oraz (...) sp. z o.o. w dniu 30 czerwca 2007 r. umowy nastąpiło zbycie na rzecz Spółki (...) sp. z o.o. przedsiębiorstwa należącego do (...) S.A.

/umowa aportowego zbycia przedsiębiorstwa z dn. 30.06.2007 r. k. 85 – 95/

Z dniem 12 listopada 2008 r. nastąpiła zmiana firmy z (...) sp. z o.o. na (...) sp. z o.o.

/postanowienie z dn. 12.11.2008 r. k. 96 – 97/

(...) S.A. w Ł. (spółka przejmująca) w wyniku połączenia z (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., (...) S.A. (spółki przejmowane) przejęła cały majątek spółek przejmowanych.

Jedynym akcjonariuszem uczestnika jest (...) S.A.

/wydruk z CI KRS uczestnika k. 46 – 56/

Pismem z dnia 11 marca 2014 r. wnioskodawca P. K. wezwał (...) S.A. Oddział Ł. – Miasto do zajęcia ostatecznego stanowiska bądź co do usunięcia instalacji energetycznej, bądź do ustanowienia służebności przesyłu.

/pismo z dn. 11.03.2014 r. k. 10/

Sąd Rejonowy ważył, co następuje:

Wniosek podlegał oddaleniu w całości jako niezasadny.

Podkreślić należy, że prawo własności nie ma absolutnego charakteru. Wykonywanie prawa własności podlega ograniczeniom wynikającym z ustaw, z zasad współzycia społecznego oraz ze społeczno – gospodarczego przeznaczenia prawa (art. 140 k.c.). Tytuł do wkroczenia na cudzą nieruchomość i jednorazowego wykorzystania jej w określonym celu lub wykorzystywania jej w pewnych celach przez dłuższy czas może wynikać nie tylko z ustawy czy z umowy z właścicielem nieruchomości, rodzącej skutki rzeczowe lub tylko obligacyjne, lecz również z aktu administracyjnego.

W okresie od dnia 1 stycznia 1965 r. do dnia 3 sierpnia 2008 r. na podstawie przepisów kodeksu cywilnego dopuszczalne było wyłącznie ustanowienie służebności gruntowych i osobistych, których konstrukcję opisywały – odpowiednio – art. 285 – 295 i art. 296 – 305 k.c. W uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów z dnia 9 sierpnia 2011 r., III CZP 10/11 (OSNC 2011, nr 12, poz. 129), Sąd Najwyższy wyjaśnił, że istota służebności gruntowych tkwi w tym, że ograniczają one prawo własności każdorazowego właściciela nieruchomości obciążonej na korzyść każdorazowego właściciela nieruchomości władnącej, powodując ograniczenie prawa własności nieruchomości obciążonej na korzyść nieruchomości władnącej w celu zwiększenia jej użyteczności.

Od dnia 3 sierpnia 2008 r. zgodnie z treścią art. 305¹ k.c. nieruchomość można obciążyć na rzecz przedsiębiorcy, który zamierza wybudować lub którego własność stanowią urządzenia, o których mowa w art. 49 § 1 k.c., prawem polegającym na tym, że przedsiębiorca może korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, zgodnie z przeznaczeniem tych urządzeń (służebność przesyłu). Zgodnie z art. 305² k.c. jeżeli właściciel nieruchomości odmawia zawarcia umowy o ustanowienie służebności przesyłu, a jest ona konieczna dla właściwego korzystania z urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1 k.c., przedsiębiorca może żądać jej ustanowienia za odpowiednim wynagrodzeniem. Jeżeli to przedsiębiorca odmawia zawarcia umowy o ustanowienie służebności przesyłu, a jest ona konieczna do korzystania z urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1 k.c., właściciel nieruchomości może żądać odpowiedniego wynagrodzenia w zamian za ustanowienie służebności przesyłu.

W pierwszej kolejności odnosząc się do podniesionego przez uczestnika zarzutu zasiedzenia służebności przesyłu na sieci energetycznej posadowionej w 1954 r. należy wyjaśnić, co następuje. W ocenie Sądu zarzut ten okazał się skuteczny. Jakkolwiek bowiem przed wejściem w życie w dniu 3 sierpnia 2008 r. przepisów art. 305¹ – 305⁴ k.c. o służebności przesyłu, przepisy kodeksu cywilnego nie przewidywały wprost tego rodzaju służebności, a w literaturze istniał spór co do możliwości nabycia służebności przesyłu przez zasiedzenie, w orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmowano – stosując w drodze analogii art. 145 k.c. – możliwość ustanowienia służebności przesyłu, a także dopuszczalność nabycia jej w drodze zasiedzenia (por. między innymi orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 1965 r. III CO 34/65, OSNCP 1966/7-8/109, z dnia 30 sierpnia 1991 r. III CZP 73/91, OSNCP 1992/4/53, z dnia 17 stycznia 2003 r. III CZP 79/02, OSNC 2003/11/142, z dnia 8 września 2006 r. II CSK 112/06, nie publ. i z dnia 4 października 2006 r. II CSK 119/06, nie publ.). Zastosowanie analogii wiąże się bowiem ze stwierdzeniem luki w prawie. Ta zaś ma miejsce wówczas, gdy pewne stany faktyczne i stosunki społeczne, rozpoznawane przez sąd, mimo że nie są prawnie indyferentne, nie zostały uregulowane przez ustawodawcę, choć wykazują znaczne podobieństwo do sytuacji, które zostały objęte regulacją prawną. W takim wypadku sąd winien do pominiętych przez prawo stanów, zastosować przepisy najbardziej odpowiadające im w swojej treści, szczególnie w wymiarze celowościowym. Takie rozwiązanie umożliwia realizację konstytucyjnej zasady równości obywateli wobec prawa

oraz słusznościowej reguły prawa rzymskiego wyrażonej w formule *ubi eadem legis ratio, ibi eadem legis dispositio* (gdziekolwiek cel ustawy jest ten sam, dyspozycja powinna być również taka sama). Ostatecznie potwierdzone to zostało w uchwale z dnia 7 października 2008 r. III CZP 98/08 (nie publ.), w której Sąd Najwyższy stwierdził, że także przed ustawowym uregulowaniem służebności przesyłu w art. 305¹ - 305⁴ k.c. dopuszczalne było nabycie w drodze zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu oraz wskazał, że nabycie takie następuje przez przedsiębiorcę, a nie właściciela nieruchomości władnącej, która to kategoria prawna przy instytucji służebności przesyłu w ogóle nie występuje.

Na podstawie przepisów art. 292 w związku z art. 172 k.c. możliwym jest wskazanie przesłanek zasiedzenia służebności: posiadanie samoistne trwałego i widocznego urządzenia, służącego do wykonywania służebności, nieprzerwane posiadanie trwające przez czas potrzebny do zasiedzenia, który to czas jest zależny od dobrej lub złej wiary posiadacza i wynosi albo 10 lub 20 lat, albo 20 lub 30 lat, zależnie od stanu prawnego w chwili zasiedzenia.

W ocenie Sądu, przesłanki do zasiedzenia przedmiotowej służebności, przewidziane w art. 292 w związku z art. 172 k.c. zostały spełnione. Przepis art. 292 k.c. samodzielnie określa charakter posiadania służebności gruntowej jako przesłanki nabycia jej przez zasiedzenie. Przesłanką tą jest posiadanie służebności polegające na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia znajdującego się na cudzej nieruchomości w takim zakresie i w taki sposób, w jaki czyniłaby to osoba, której przysługuje służebność.

W ocenie Sądu, władztwo wykonywane przez poprzedników prawnych uczestnika na nieruchomości wnioskodawców odpowiadało zakresowi służebności gruntowych przesyłu, albowiem polegało na wzniesieniu trwałych i widocznych urządzeń do energii elektrycznej oraz na korzystaniu z nich w tym celu oraz w celu konserwacji i naprawy, co stanowiło przedmiot działalności przedsiębiorstwa. Sama wnioskodawczyni T. K. wskazała, iż nabywając w 1995 r. nieruchomość objętą wnioskiem wraz z mężem mieli świadomość posadowienia linii przesyłowej i słupa i dowiadywali się o parametry przesyłu. Widoczność i trwałość urządzenia nie wzbudza zatem jakichkolwiek wątpliwości.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, w szczególności dowodu z przeglądów technicznych linii, a także przesłuchania świadka będącego elektromonterem i zajmującego się na co dzień sprawami związanymi z liniami przesyłowymi, Sąd ustalił, wbrew twierdzeniom wnioskodawczyni, iż od czasu posadowienia linii, aż do jej chwili obecnej, poprzednicy prawni uczestnika i sam uczestnik posiadali i wykonywali służebność gruntową o treści odpowiadającej służebności przesyłu polegające na prowadzeniu przez przedmiotową nieruchomość odcinka naziemnej linii wysokiego napięcia oraz dostępie uczestnika do urządzeń przesyłowych w celu przeprowadzenia inspekcji ich stanu, usunięcia wszelkich usterek i awarii, a także konserwacji i remontów, w tym wymiany urządzeń na wolne od wad. Bez wątpliwości Sądu pozostaje, iż linia przesyłowa jest nadal stale czynna, a zatem nadal wykorzystywana przez uczestnika. W oparciu o powołane dokumenty i zeznania świadka Sąd ustalił również, iż uczestnik regularnie wykonuje również czynności obejmujące bieżącą konserwację linii i słupa. Wskazać należy, iż ze specyfiki przedmiotu zasiedzenia wynika, iż konserwacja nie musi być dokonywana w sposób częsty. De facto dla zachowania warunku nieprzerwanego posiadania służebności odpowiadającej treścią służebności przesyłu wystarczające jest zachowanie regularności przy wykonywaniu posiadania służebności wskazujące na zamiar posiadania jej dla siebie i dalszego z niej korzystania. Warunki te zaś w ocenie Sądu zostały zachowane przez poprzedników prawnych uczestnika.

Rozstrzygnięcia w odniesieniu do linii energetycznej posadowionej w 1954 r. wymagała przesłanka dobrej lub złej wiary posiadacza w chwili objęcia rzeczy w posiadanie, a w przypadku służebności i odpowiedniego stosowania do jej zasiedzenia przepisów o zasiedzeniu nieruchomości (art. 292 zdanie drugie k.c.) – w chwili rozpoczęcia wykonywania służebności, czyli korzystania z trwałego i widocznego urządzenia (art. 292 zdanie pierwsze k.c.). Dobrą lub złą wiarę ocenia się w przypadku nieruchomości z chwilą objęcia w posiadanie, zgodnie z zasadą „późniejsza zła wiara nie szkodzi”. Zwrócić należy również uwagę na przepis art. 7 k.c. przewidujący domniemanie dobrej wiary posiadacza. Aby je obalić, należałoby wykazać, że ówczesny właściciel nieruchomości sprzeciwiał się budowie urządzeń elektroenergetycznych na jego gruncie i podejmował w tym zakresie jakiegokolwiek działania.

W dacie rozpoczęcia biegu terminu zasiedzenia obowiązywał dekret – prawo rzeczowe z dnia 11 października 1946 roku (Dz. U. Nr 57, poz. 319 ze zm.), zgodnie z art. 50 § 1 i 2 komentowanego aktu termin zasiedzenia przy posiadaniu w dobrej wierze wynosił 20 lat, zaś w złej wierze – 30 lat. Kodeks cywilny, który wszedł w życie z dniem 1 stycznia 1965 roku, wprowadził w przepisie art. 172 k.c. termin zasiedzenia przy dobrej wierze – 10 lat, zaś przy złej wierze – 20 lat. Stosownie do dyspozycji art. XLI § 1 i 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Przepisy wprowadzające kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 94 ze zm.) do zasiedzenia, którego bieg rozpoczął się przed dniem wejścia w życie kodeksu cywilnego, stosuje się od tej chwili przepisy tego kodeksu; dotyczy to w szczególności możliwości nabycia prawa przez zasiedzenie. Jeżeli termin zasiedzenia według kodeksu cywilnego jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg zasiedzenia rozpoczyna się z dniem wejścia kodeksu w życie; jeżeli jednak zasiedzenie rozpoczęte przed dniem wejścia w życie kodeksu cywilnego nastąpiłoby przy uwzględnieniu terminu określonego w przepisach dotychczasowych wcześniej, zasiedzenie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu. Przepis art. 172 k.c. w brzmieniu pierwotnym (Dz.U.1964.16.93), zgodnie z którym posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dziesięciu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie). Po upływie lat dwudziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze. Ustawą z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy - kodeks cywilny (Dz. U. Nr 55, poz. 321) dotychczasowe terminy zasiedzenia uległy przedłużeniu, a mianowicie: termin dziesięcioletni do lat dwudziestu, a termin dwudziestoletni do lat trzydziestu (art. 1 pkt 32 powołanej ustawy). Zmiana ta weszła w życie z dniem 1 października 1990 r. (art. 16 ustawy). Nowe dłuższe terminy zasiedzenia mają - ze względu na istotę i charakter zasiedzenia - zastosowanie do zasiedzenia, którego bieg rozpoczął się przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. jedynie wtedy, gdy termin zasiedzenia (10, 20-letni) nie upłynął przed dniem 1 października 1990 r. Z istoty zasiedzenia wynika bowiem, że następuje ono z mocy samego prawa, z upływem przewidzianego ustawą (wymaganego) okresu posiadania, a orzeczenie sądu w sprawie o stwierdzeniu nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie ma charakter wyłącznie deklaratoryjny, gdyż sąd stwierdza jedynie, że zasiedzenie nastąpiło (art. 609 i 610 k.p.c.).

Przekształcenia podmiotowe w obrębie własności państwowej zostały wykazane złożonymi przez uczestnika do akt niniejszego postępowania dokumentami.

Uznać zatem należało, że z dniem 9 listopada 1974 r. (przy przyjęciu 20 - letniego terminu) doszło do zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej swą treścią służebności przesyłu, przez Skarb Państwa – Zakłady (...) z siedzibą w W.. Podkreślić należy, iż nawet gdyby nawet przyjąć złą wiarę Zakładów (...) z siedzibą w W. w chwili objęcia urządzeń w posiadanie i rozpoczęcia ich eksploatacji, 30 – letni termin przedawnienia upłynąłby w dniu 9 listopada 1984 r. Najpóźniej zatem z dniem 9 listopada 1984 r. poprzednik prawny uczestnika nabył przez zasiedzenie służebność gruntową odpowiadającą treścią służebności przesyłu i zyskując tym samym tytuł prawny do wykonywania służebności.

Z uwagi na powyższe wniosek w niniejszej sprawie podlegał oddaleniu.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. z uwagi na okoliczność, iż interesy wnioskodawców i uczestnika są oczywiście sprzeczne. Z tego względu Sąd włożył na wnioskodawców, których wniosek został oddalony, obowiązek zwrotu kosztów postępowania poniesionych przez uczestnika w łącznej kwocie 497 zł, na którą składają się: 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 480 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona w oparciu o § 5 pkt 3) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800).